

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΕΤΟΣ Β'.

Ἀθῆναι, τῆ 1 Μαρτίου 1899.

ΑΡΙΘ. 3.

ΣΤΟΝ ΟΜΗΡΟ

Γιὰ σὲ γέρο τυφλὲ, ποῦ πάντα ἐμπρὸς μου,
Σὰν ἄλλον ἥλιο βλέπω καὶ θαυμάζω,
Γιὰ σὲ φτερά λαβαίνει ὁ λογιόμοσ μου
Ὅταν τὸν κόσμο πῶπλασεσ κυττάζω.

Ἄναπνοὴ γροικῶ μεγάλου κόσμου
Κι' αἰσθάνομαι πῶσ ζῶ κι' ἀναγαλλιάζω,
Τὸν Ἔκτορά σου βλέπω καὶ τὸ φῶσ μου
Θαμπόνεται διαμιάσ κι' ἀνατριχιάζω.

Μία μόνη δόσμου φωτεινὴ σου ἀκτίδα,
Ἄφ' τὸ φῶσ ποῦ τὴν ὄψι σου στολίζει,
Καὶ θεία λαμπράδα χύνει στὴν πατρίδα.

Γέρο τυφλὲ, τὸ φῶσ ποῦ πλημμυρίζει
Τὸ μάτι τοῦ θνητοῦ, ποτὲ δὲν εἶδα,
Μόνο ἡ δική σου λάμψι με φωτίζει.

Η ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ

Ἄφ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἀχνὴ μετανωμένη,
Μὲ τὴν πλούσια τὴν κόμπι της λυτὴ,
Ἔστεκε ἐμπρὸσ βουβὴ, γονατισμένη,
Στὸ νέο Μεσσία ἡ ὠραία Μαγδαλννή.

Καὶ ἔτὴν καρδιά της ἄσβεσταισ ἐλπίδεσ
Τῆσ Βηθλεέμ τῆσ σκόρπιζε ὁ Θεός,
Καὶ στεφάνι ἀπ' ὀλόφωταισ ἀκτίδεσ
Τῆσ ἔπλεκε ὁ γαλάζιοσ οὐρανός.

Πόσαισ χαραίσ ἡ νιὰ ὠμορφιὰ μᾶσ πλάττει,
Καὶ πόσο δάκρυ χύνομε πικρό·
Πόσαισ Μαγδαλνναίσ θωρεῖ τὸ μάτι
Ἄλλὰ κανεῖσ δὲ βλέπει ἓνα Χριστό.

Η ΕΜΝΠΕΥΣΙΣ

Πολλάισ φοραῖσ βουβός καὶ λυπημένος
Στὴν ἐρημιὰ μονάχοσ μου πηγαίνω,
Τὸν οὐρανὸ κυττάζω ἀπελπισμένος
Καὶ τοὺσ κάμπουσ με βλέμμα ἀγριωμένο.

Στοὺσ λογιόμοσ μου πάντα θυθισμένος,
Μὲ πρόσωπο λωμό κι' αὐλακωμένο,
Ὅσκις ἐπὶ τὸν οὐρανὸ μου βούχο τυλιγμένος
Ὅσκις ἐπὶ τὸν οὐρανὸ μου ἀπάνου προσμένο.

Ὅποιοσ με τὸν με πόνου με κυττάζει
Καὶ λείει σιγὰ με μᾶτια δακρυσμένα;
Ὅδυστυχῆσ τὸ μνήμά του πλησιάζει.

Τὸ βῆμα σταματῶ ἔτὴ μοναξία
Καὶ φωνάζω με χεῖλι φλογισμένα,
Ἐλευθεριὰ ζητῶ κι' ἀθανασία.

Στέφανοσ Μαρτζώκησ.

ΕΦΗΒΕΙΟΝ ΑΒΕΡΩΦ

Δεξιᾶ τῆσ εὐρείασ ἐξοχικῆσ ὁδοῦ Ἀλεξάνδρασ,
μακράν τοῦ θορύβου τῆσ πόλεωσ, ὑψοῦται μεμονω-
μένη οἰκοδομή, ἣτισ με τοὺσ ἀχρωματίστουσ ἐκ-
φαιῶν πετρῶν τοίχοσ της, με τὰσ στρογγυλάσ
ἐπάλλξεισ της καὶ τὴν ἀνδηροειδῆ ὀροφὴν της, δια-
θέτει μελαγχολικῶσ τὸν παρατηρητὴν καὶ ἐπανα-
φέρει εἰσ τὴν μνήμην τὰ μέγαρά τῶν ἀρχόντων τοῦ
μεσαίωνοσ με τοὺσ κρυψῶνάσ των καὶ τὰσ τᾶπιεσ
των.

Τὴν ὥραν ποῦ ἔφθασα πρὸ τοῦ μελαγχολικοῦ
κτιρίου ὁ ἥλιοσ ἔκλινεν ὀπισθεν φαλακροῦ λοφίσκου
καὶ αἱ πορφυραῖ ἀκτίνεσ του περιέβαλλον τοὺσ ἀμαυ-
ροὺσ τοίχοσ καὶ ἀπῆστραπτε μικρὰ μαρμάρينوσ
πλάξ, ἡ ὁποία ἐντετειχισμένη ἐπὶ τῆσ προσόψεωσ
τῆσ οἰκοδομῆσ καὶ ἀνωθεν τῆσ κυρίασ εισόδου, ἔφερε
κεχαραγμένην χρυσοῖσ εὐδιακρίτοισ ἀπὸ μακρόθεν
γράμμασι τὴν ἐπιγραφὴν:

ΕΦΗΒΕΙΟΝ ΑΒΕΡΩΦ.

Διὰ γενναίασ δωρεᾶσ τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου κ.

Γεωργ. Ἀβέρωφ πρὸς τὴν Α. Μ. τὴν Βασιλίτισσαν ὑπὲρ φιλανθρωπικοῦ ἔργου, ιδρύθη τῷ 1895 τὸ ἄνω Ἐφηβείον, κατάστημα ἀπαραίτητον καὶ σωτήριο, εἰς τὸ ὅποιον ἐδόθη τὸ ὄνομα τοῦ ἱδρυτοῦ του πρὸς αἰώνιον μνημόστυνον.

Ἡ ἐλευνότης καὶ ἡ ἠθικὴ ἔκλυσις ἣτις βασιλεύει εἰς τὰς ἑλληνικὰς φυλακὰς, ὅπου οἱ ἐγκλειόμενοι ἀποθηριούνται καὶ ἐξέρχονται εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ ὅλα τὰ κακοῦργα ἐφόδια, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μέριμναν τοῦ ἐθνικοῦ εὐεργέτου ἀειμνήστου Ἀνδρέου Συγγροῦ καὶ διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τῶν ὁμωνύμων αὐτῶ φυλακῶν ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν ἀθλίων φυλακισμένων, οἵτινες ὑπὸ διαφόρους αἰτίας καὶ περιστάσεις ὑπέπεσαν εἰς ἐγκλήματα. Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν μεγάλων κακούργων ἀπέτιον τὴν ποινήν των καὶ μικροὶ τοιοῦτοι, παιδιὰ ἀπὸ δέκα μέχρι δεκαοκτώ ἐτῶν, ἅτινα ἐν τῇ συναγελάσει μετ' ἀνθρώπων διαφόρων ἐνοστικῶν καὶ τάσεων, διεφθείροντο καὶ ἀπεμάνθανον πᾶσαν ἀχρεϊότητα καὶ κακοῦργίαν. Καὶ διὰ τὰ ἀτυχῆ ταῦτα πλάσματα ἔπρεπε τέλος νὰ εὐρεθῶσι μία φιλόστοργος ψυχὴ καὶ μία γενναία καρδία, αἱ ὅποιαι νὰ τὰ περισυλλέξωσιν εἰς ἰδιαιτέρον κατάστημα καὶ νὰ τὰ σώσωσιν ἀπὸ τὸν ὄλεθρον.

Καὶ ἡ γενναία καρδία εὐρέθη, ὁ Γεώργιος Ἀβέρωφ διὰ τῆς δωρεᾶς του καὶ ἡ φιλόστοργος ψυχὴ εὐρέθη ἐπίσης, ἡ γλυκυτάτη Ἀνασσα τῶν Ἑλλήνων, ἡ προστάτις τῶν ἀτυχῶν, ὁ παρήγορος ἄγγελος ὄρφανῶν καὶ πασχόντων, ἡ ἐλπίς τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης!

ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν ἐπιτήρησιν καὶ προστασίαν τῆς Βασιλίτισσης ιδρύθη κατὰ τὸ 1895 τὸ Ἐφηβείον Ἀβέρωφ, ὅπως ἐν αὐτῷ ἀποτίωσι τὴν ποινήν των οἱ μικροὶ ἐγκληματῆται, οἱ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συγκαταρούμενοι μετὰ τῶν λοιπῶν φυλακισμένων.

Καὶ τὸ φιλάνθρωπον κατάστημα ὑψοῦται ἐκεῖ δεξιᾷ τῆς μεγάλης ὁδοῦ Ἀλεξάνδρας μὲ τὸν πρὸ αὐτοῦ νεαρὸν κήπον ἐκ πευκῶν καὶ διαφόρων αἰθαλῶν δενδρουλλίων, μὲ τὰς ἐπάλλξεις του καὶ τοὺς φαιούς μελαγχολικοὺς τοίχους του, ἐντὸς τῶν ὁποίων σώζονται καὶ παιδαγωγοῦνται ἄνω τῶν ἑκατὸν νεαρῶν ὑπάρξεων, τὰς ὁποίας ἡ καθόλου κοινωνικὴ ἔκλυσις ἐξώθησε προῶρως πρὸς τὸ ἐγκλημα.

Δεξιᾷ ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος ἅμα τῇ εἰσόδῳ εἶνε τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καταστήματος, καὶ ἀριστερᾷ ἐκεῖνο τῆς διοικήσεως, δωμάτιον κομψότατον καὶ ἐπιπλωμένον μὲ τράπεζαν ἐν τῷ μέσω καὶ καθίσματα καινουργῆ, καὶ μὲ ἀνηρτημένας ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν εἰκόνων τῶν Βασιλέων καὶ ἐντὸς ἐπιχρῦσου πλαισίου τῆς φωτογραφίας εἰς μέγα σχῆμα τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ καταστήματος κ. Ἀβέρωφ. Προχωροῦντες εἰς τὸ ἐσωτερικὸν δι' εὐρέων διαδρόμων βλέπομεν ἐπὶ τοῦ ἐνὸς μὲν μέρους τὸ δωμάτιον τοῦ διευθυντοῦ, καὶ τὴν ἱματιοθήκην τοῦ καταστήματος, ἐπὶ δὲ τοῦ ἐτέρου τὸ δωμάτιον τοῦ ἀρχιρύ-

λακος καὶ τὸ φυλακεῖον τῆς στρατιωτικῆς φρουρᾶς. Εἰς τὸ τέρμα τῶν διαδρόμων ἄρχονται δύο μαρμαρίνοι κλίμακες, αἵτινες φέρουσιν εἰς τὸν ἄνω ὄροφον ὁ ὅποιος εἶνε διηρημένος καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς ὑγιεινῆς καὶ ὅπου ὑπάρχουσι τὰ διάφορα θεραπευτήρια. Προσέτι δὲ τὰ δωμάτια τοῦ ἱατροῦ τοῦ καταστήματος, τοῦ ἱερέως καὶ τῶν ἐσωτερικῶν φυλάκων. Κλίμαξ δὲ σιδηρᾷ ἄγει εἰς τὸν ἄνω μικρὸν ὄροφον τοῦ κτιρίου, ὁ ὅποιος χρησιμεύει διὰ νοσοκομείων τῶν μεταδοτικῶν νοσημάτων.

Κατερχόμενοι εἰς τὴν αὐλήν, ἣτις εἶνε εὐρὺ χαλικόστρωτον τετράγωνον, πρῶτα ἀντικείμενα τὰ ὁποῖα ἐπισπῶσι τὴν προσοχὴν εἶνε ἡ ἐν τῷ κέντρῳ ὑψομένη ἐπὶ βραχώδους στηλοβάτου μαρμαρίνος προτομὴ τοῦ Ἀβέρωφ, περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἄνηκα καὶ χαμόδενδρα, καὶ τὸ ἀπέναντι αὐτῆς ναΐδιον τῶν φυλακῶν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Πέτρου τιμώμενον, οἰκοδομηθεὶς ἀπὸ ἀπείρητος. Κατόπι ἐρχονται οἱ λουτήρες ἀπαστράπτοντες ἐκ καθαριότητος, τὸ πλυτήριο καὶ οἱ ἀπόπατοι. Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου δὲ μέρους εἶνε ἡ ἀποθήκη τῶν τροφίμων, τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ διαλεκτήριον, ὅπου μέσω σιδηροφράκτου παραθύρου συγκοινωνοῦν οἱ ἔξω τοῦ καταστήματος μετὰ τῶν φυλακισμένων τῇ παρουσίᾳ πάντοτε φύλακος.

Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος ἐγείρονται τὰ τεχνουργεῖα, περὶ ὧν κατωτέρω θὰ διαλάβωμεν καὶ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς τὸ ἐστιατόριον καὶ τὸ σχολεῖον, ὅπισθεν δὲ καὶ ἐλόγυρα εἶνε τὰ κελλία τῶν φυλακισμένων ὁμοιόμορφα καὶ ἰσομεγέθη, ἐπὶ διπλῆς σειρᾶς τὰ ὁποῖα φωτίζονται διὰ μικροῦ σιδηροφράκτου παραθύρου, βλέποντος εἰς τὸν περιτετελισμένον περιβόλον τοῦ κτιρίου. Ἐξώστης δὲ δεσπόζει τούτων, ἀφ' ὅπου ἐπιβλέπονται παρὰ τῶν φρουρῶν.

(Ἐπεταί).

Ἀνδρέας Α. Ἀβούρης.

ΑΡΧΑΙΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Ἄπ' τὰ παλάτια τοῦ Ὀκεανοῦ ἔκεινον οὐσί
στὸν κόσμον νάβγη ἢ ἀφρογέννητα θεῶ
Γαλήνιο τ' ἀκρογιάλι γλυκοτραγουδοῦσε,
ἄν ἄστρα τὰ κογχύλια δείχνοντας βαθεῖα

Σὰ σὲ καθρέφτη ξάστερο ἢ ματιὰ θωροῦσε
στεριές κι' οὐράνια, ζωγραφιές μέσ' στὰ νερά
κι' ὀλόλαμπρη ἄπ' τὸ κύμα ἢ θεῶ πηδοῦσε
διαμάντια γύρω στάζοντας στήν ἄμμουδιά.

Ἡ Ἀφροδίτη στέκει καὶ μὲ περὶφάνεια
τ' ἀφράστα κάλλη της μέσ' στὸ νερὸ θωρεῖ
καὶ πέπλο ζώνεται μὲ γέλοια σὰν τρελλή.

Μετά, στὸν Ὀλυμπο πετάει τὸ θεϊκό.
Ὁ ἦλιος λίγο, λίγο ὑψώθηκε στὰ οὐράνια
κι' οἱ ζωγραφιές σβυσθῆκαν κάτω στὸ γιαλό!

Χρῆστος Βαζλέγης

Ἡ ΜΟΝΗ ΔΑΦΝΙΟΥ

Τὸ ἐν τῇ καθόλου βυζαντικῇ τέχνῃ
ὑποκείμενον πνεῦμα.

Τὴν ἐκζήτησιν καὶ διάπλασιν τοῦ καλοῦ ἀντικατέστησεν ὁ Χριστιανισμὸς διὰ τῆς ἐκφάνσεως τῆς ἀληθείας, τὴν ἀλήθειαν δὲ ταύτην διέγραψεν ὑπὸ μορφήν τύπων καὶ συμβόλων. Ἡ παρ' Ἑλλήσιν ἐλευθέρᾳ ἀντίληψις τῆς Θρησκείας καὶ τῶν δι' αὐτῆς διατυπωμένων ἀρχῶν ὑπὸ μορφῆς, ἐκ τοῦ πραγματικοῦ κόσμου εἰλημμένας, ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἀφηρημένην ἔννοιαν τῶν νέων διδασμάτων. Ὁ δὲ διαγεγραμμένος οὗτος ἐκ τῶν προτέρων ὀρίων τῆς ἀτομικῆς ἐνὸς ἐκάστου ἀντιλήψεως τῆς θρησκείας περιώρισεν, ὡς εἶκος, μετέβαλεν ἢ ἐξ ὀλοκλήρου ἀνέτρεψε πᾶσας τὰς ἐκ τῆς ἐλευθέρᾳ ἐκείνης κατὰ τὸ δοκοῦν ἐρμηνείας προοίους συνεπειᾶς ἐν τῇ τέχνῃ καὶ ἀλλαγῇ.

Ὁ Ἕλληνας γλύπτης, ὁ ζητῶν ν' ἀναπαραστήσῃ ἱεράν τινα σκηνὴν τῶν εἰς τὰς ἀνθρωπίνους ἀνάγκας ὑποκειμένων θεῶν καὶ ἡμιθέων, ἤντλει τὸ θέμα αὐτοῦ ἐκ τῆς εὐρείας καὶ ἐλευθέρᾳ αὐτοῦ φαντασίας.

Οὐδεὶς ἐπέβαλεν αὐτῷ πρότυπον, εἴτε ὄρια προδιαγεγραμμένα. Μόνην, μοναδικὴν ἐξάρεσιν διὰ τὴν ὁμοίομορφοῦν αὐτῆς διαγραφὴν ἀποτελεῖ ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης, καὶ αὐτὴ ὁμοῦς οὐχὶ ἐκ δόγματός θρησκευτικοῦ, ἀλλ' ἐξ ἀπλῆς τεχνικῆς συνθήκης πρὸς τὴν κατ' ἐξοχὴν ἀναπαραστάσιν τῆς φρίκης καὶ τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν εὐρύτητα δὲ ταύτην τῆς φαντασίας ὀφείλονται αἱ χαρακτηριστικαὶ ἐκείνου διακρίσεις τῶν γλυφῶν τῶν περισσώζομένων θεῶν. Διαφόρως ὅπως ἐπιβάλλεται ὁ χριστιανισμὸς.

Δογματικὸν κυρίως παρουσιάζων χαρακτήρα, προβάλλει ὀρισμένους τύπους, καὶ ἐπ' αὐτῶν ἱδρύει τὸ μέγα αὐτοῦ ἠθικὸν οἰκοδόμημα. Ἡ δ' ἐρμηνεία αὐτῶν οὐδὲ ὡς ἐστὶν ἀτομικὴ. Πατέρες καὶ θεολόγοι σοφοί, σύνδοι οἰκομενικαὶ καθορίζουσι τὰς τυχόν προκυπούσας διαφορὰς, καὶ αἰρετικοὶ ἢ σχισματικοὶ ἀνακηρύσσονται οἱ μὴ εἰς τὰ θέσφατα δόγματα καί τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν συμμορφούμενοι. Ἡ τέχνη οὐ μόνον παρ' Ἑλλήσιν καὶ παρ' ἅπανσιν τοῖς λαοῖς, ἀνευ διαφορᾶς τόπου καὶ χρόνου, ἐκ τῆς θρησκείας λαμβάνουσα ἀφορμὴν, ἐξεδηλώθη ἐν τῇ ἀνάγκῃ τῆς κατασκευῆς ναῶν, ἱερῶν μνημείων καὶ τῶν τοιούτων. Καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ τέχνη, ἐκ τοῦ αὐτοῦ σημείου ὁρωμένη, κατ' ἀνάγκην περιεβλήθη τὸν ἐν τῇ θρησκείᾳ κρατοῦντα τύπον. Ὑπὸ τὸ πνεῦμα δὲ αὐτῆς ἀπεξεδύθη τὸν ἐλεύθερον καὶ ἀνεξάρτητον αὐτῆς χαρακτήρα. Ἀναλαβούσα ἐν τῇ θρησκείᾳ τοῦ θεανθρώπου τὴν νέαν αὐτῆς ὕψιν, ἠναγκάσθη πρῶτιστα πάντων σύμφωνα πρὸς τὸ πνεῦμα αὐτῆς νὰ μορφώσῃ ἑαυτήν.

Οἱ τύποι ἄρα οἱ ὀρισμένοι, οἱ ἐκ τῶν δογμάτων προοίοντες, ἀντικατέστησαν τοὺς ἀναπεπταμένους τῆς φαντασίας ὀρίζοντας, ἡ δὲ ἀναγωγὴ πρὸς τὸ τέλειον ὄν διὰ τοῦ ἀντικαταστήσαντος τὸ καλὸν ἀληθοῦς ἀπετέλεσε τὸν κύριον αὐτῆς σκοπὸν. Οὕτω δὲ ἐνῶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ὁ σύνδεσμος τῆς θρησκείας καὶ τῆς τέχνης προκαλεῖ καὶ προάγει τὴν πρόοδον ταύτης, παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς καὶ διὰ τοῖς Βυζαντινοῖς, γίνεται ἀφορμὴ μονομεροῦς διαπλάσεως καὶ ἐν ταυτῷ περιορισμένης ἐκδηλώσεως. Ἡ διαμόρφωσις καθαρῶς θρησκευτικῆς τέχνης, ἐν χρήσει καὶ ἐν αὐταῖς ἀκόμη ταῖς ἐκτὸς τῆς θρησκείας κοινωνικαῖς ἀνάγκ-

καῖς, καὶ ἡ ἐν τῇ γραφικῇ κυρίως ἐκδήλωσις αὐτῆς εἰσὶν ἰδιάζοντα τῷ Βυζαντικῷ πολιτισμῷ γνωρίσματα.

Ἐκ τῆς τοιαύτης διαμορφώσεως τῆς τέχνης κατέπιπτον κατ' ἀνάγκην οἱ μεγάλοι κανόνες, οἱ διέποντες τὰ ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης. Ἡ ἀρμονία καὶ ἡ ἐνότης, ἡ ἐν τῇ φύσει ἐδράζουσα, ὑποχωροῦσιν, ἡ δὲ συνθήκη συνιστᾷ τὸ κύριον τῆς τέχνης γνωρίσμα. Ἡ φύσις καὶ τὸ ἐν αὐτῇ πρότυπον καλὸν δὲν ἐπηρεάζει πλέον αὐτῇ, οὐδὲ παρέχει τὸ πρῶτον κεφάλαιον πρὸς τὴν δημιουργίαν τοῦ ἰδεώδους τῆς τέχνης προϊόντος. Ἡ κατὰ συνθήκην τέχνη πληροῖ τὰ πάντα, καὶ αὕτη καθίσταται ὁ ἐρμηνευτῆς τῶν καθωρισμένων δογμάτων, διὰ τῆς ἀκινήσεως. οὕτως εἰπεῖν καὶ τοῦ στασίμου, ὅπερ προήλθεν ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ ἀπαρεγκλίτου πνεύματος. Ἐνεκα τούτου δὲ ἀκριβῶς ἐκεῖ ἐνθα ὁ καθορισμὸς οὗτος στενωτάτος ἐνδείκνυται (εἰκονογραφία) ἐλλείπει ἡ μεγαλοφυΐα, ἡ δημιουργοῦσα καὶ προάγουσα, καὶ ἡ τέχνη οὐδὲν ἄλλο καθίσταται ἢ ἐπάγγελμα, πρὸς ὃ ἐπαρκεῖ ὁ τὰ ὄρια τῆς συνθήκης γνώσκων. Οὕτω μὲν ὑπαρχούσης πλέον συγκρίσεως πρὸς τὴν φύσιν, καὶ τῶν ἐκ τῆς ἀντιγραφῆς κκῶν πληθυνόμενων διὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τοῦ ἀληθινοῦ γνώμονος, τῆς φύσεως, ἐπέρχεται ἡ παρακμὴ καὶ ἡ τελεία κατὰ πτωσις.

Ἐν συμπεράσματι τελικῶ ἅμα ἡ βυζαντικὴ τέχνη σχοῦσα, ὡς πᾶσα ἄλλη, τὴν πρώτην αὐτῆς μόρφωσιν ἐν τῇ θρησκείᾳ, ἐξ αὐτῆς ἐξήρτησε καὶ τὸν ἐν τῷ μέλλοντι βίον αὐτῆς, ὑπαχθεῖσα ὑπὸ τὰς καθωρισμένας συνθήκας, ἃς ἡ τῶν δογμάτων ἐρμηνεία ἐπέβαλεν. Οἱ κανόνες διακρίνουσι τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν τέχνην, τὸ δὲ κατὰ συνθήκην τὴν βυζαντικὴν τὸ τοιοῦτον προήλθεν ἐκ τῆς καταπτώσεως τῆς ἀρχαίας τέχνης ἀφ' ἐνός, καὶ ἐξ ἄλλου ἐκ τῆς ἐπιβολῆς τῶν μορφῶν, ἃς ἡ νέα θρησκεία ὑπὸ τὸ ζῶηρον αὐτῆς ἀνακαινιστικὸν πνεῦμα ἐπέβαλεν. Καθαρῶς θρησκευτικὸν ἐπομένως χαρακτήρα φέρει ἡ βυζαντικὴ τέχνη, καὶ ὑπὸ τὴν ἐποψὴν ταύτην κυρίως συνετέλεσθη ἡ διαμόρφωσις αὐτῆς. Πανταχοῦ δὲ ἐνθα ἡ χρῆσις αὐτῆς ἐνδείκνυται, εἰς τὰ παλάτια τῶν αυτοκρατόρων καὶ εἰς τὰ ἄλλα τῶν ἰδιωτῶν κτίρια, ἢ διακόσμησις ἐξ οὐδενὸς ἄλλου κύκλου λαμβάνεται, ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ θρησκευτικοῦ.

Καὶ ὑπῆρξε μὲν ἡ τέχνη αὕτη ἄμεσος συνέχεια τῆς ἐκπεσοῦσης ἑλληνικῆς καὶ ἱκανὴν αὐτῆς μερίδα ἐκληρονόμησεν, ἀλλ' ἔνεκα τῆς αὐστηρᾶς ἐκ τῆς θρησκείας ἐπιηρείας ἀλλοίαν ἠκολούθησεν ὁδόν. Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ γραφικὴ ἀποτελεῖ τὴν κυρίαν τῆς τέχνης ἐκφάνσιν, ὡς ἐκ τοῦ προσφεστέρου αὐτῆς διὰ τὸ ἀυλότερον πρὸς τὰ δόγματα τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἐνῶ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἡ γλυπτικὴ καθίσταται ὁ κυριώτερος μοχλὸς πάσης τοῦ καλοῦ ἐκδηλώσεως. Καὶ ἐνῶ οἱ τελευταῖοι οὗτοι πανηγυρικὰ καὶ θριαμβευτικὰ ἀπεργάζονται θέματα εἰς εὐρείς ταῦτα ἐκζητοῦντες ὀρίζοντας, ἐκείνοι καθωρισμένα ὑπὸ τῆς θρησκείας ἀπεικονίζουσι πρόσωπα.

Κ. Σπανούδης.

Δίαν προσδεχῶς

ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΕΣ

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

ΑΠΟ ΤΕΣ „ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΕΣ“

ΟΙ ΔΑΦΝΕΣ ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΟΥ

Ἀπὸ τὸ Πάνθεο ἔφυγε
ὁ ξακουστός τραγουδιστὴς στεφανωμένος
καὶ τρέχει ἔς τὴν ἀγάπην τοῦ
ἀπὸ τιμῆς καὶ δάφνης φορτωμένος.

Κ' ἔμπρὸς ἔς τὸ ἔμψυχο ἄγαλμα
τῆς ὁμορφίᾳς μὲ σέβας γονατίζει
καὶ τὸ κορμὶ τὸ πάγκαλλο
μὲ τῶνθια τοῦ στεφάνου τοῦ στολιίζει.

Καὶ λέει: — Γιὰ ἐσένα ἢ δόξα μου,
γιὰ ἐσένα καὶ ἢ λύρα καὶ ἢ ζωὴ μου,
καὶ εἶσαι θεὸς μου ἐπίγειος,
ὦ ἐσύ, ποῦ ἐνθουσιάζεις τὴν ψυχὴ μου».

Καὶ γέρνει τὸ κεφάλι τοῦ
ἔς τὰ στῆθη τῆς καὶ ὄνειρο θεωρεῖ
πιστεύει ἔς τὴν ἀγάπην τοῦ
καὶ μέσ' ἔς τὸν ὕπνον τοῦ γλύκογελάει.

“Ω, τί τιμὴ ἔς τὴν μάγισσα,
ποῦ τέτοιον ἔραστὴν ἀποκοιμίζει
καὶ ἀκούει τὸ καρδιοχτύπι τοῦ
καὶ μὲ ἀπαλὰ φιλιά τὸν νανναρίζει...”

Μὰ ἢ γυναῖκα ἢ ἄκαρδον
τές δάφνης τοῦ τραγουδιστοῦ μαζώνει
καὶ μόλις αὐτὸς ἔφυγε,
καινούριον ἔραστὴ τῆς στεφανώνει.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ

Η ΑΝΤΙΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΙΚΗ ΚΟΝΙΣ
SKAVINSKI

Πραγματευθέντες ἐν προηγουμένοις φυλλαδίοις περὶ
τοῦ περονόσπορου καὶ τῆς καταπολεμήσεως αὐτοῦ διὰ
βορδιγαλλίου πολτοῦ, προτιθέμεθα ἤδη νὰ γνωρίσωμεν
εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ἀναγνώστας μας καὶ ἕτερον μέ-
σον κατὰ τοῦ περονόσπορου ἐπίσης ἀποτελεσματικόν, ὅπου
δὲν δυνάμεθα νὰ χρησιμοποιήσωμεν ὑγρὸν φάρμακον, δηλ.
τὴν περονόσποροκτόνον κόνιν Skavinski.

Τὰς πληροφορίας περὶ τοῦ φαρμάκου τούτου ζητή-
σαντες ἐλάβομεν παρὰ τοῦ συναδέλφου μας κ. Παν. Λ.
Γεωργαντῆ εἰδικῶς καταγεγραμμένου ἐπ' αὐτοῦ. Κόνεις ἀν-
τιπερονόσπορικαὶ διάφοροι ἐξετέθησαν μέχρι τοῦδε εἰς
τὰς ἀγορὰς τῆς Ἑσπερίας, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποτελεσμα-
τικωτέρα ἀπεδείχθη ἡ τοῦ Skavinski, κατὰ τοὺς ἐπι-
σημοὺς γεωργικοὺς κύκλους τῆς Γαλλίας καὶ τὰς ἐκθέσεις
ῶν καθηγητῶν τῆς Γεωργικῆς Σχολῆς Montpellier,

δι' ὧν συνιστῶσι τὴν χρῆσιν αὐτῆς. Ἐπόμενον ὅθεν εἶνε
ὅτι καὶ οἱ ἡμέτεροι εἰδικοί ταύτην ὑποδεικνύουν. Μετα-
χειρίζονται ἤδη αὐτὴν εἰς πλείστας ἐπαρχίας τῆς Γαλ-
λίας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐνάρξεως τῆς ὠριμάσεως τῆς
σταφυλῆς, τῆς βόγας, ἢ κατὰ τὸ γάλλισμα, ὅπως κοι-
νῶς λέγεται, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δυσκόλως
δύνανται νὰ βαντισθῶσιν αἱ βόγες καλυπτομένων τῶν
σταφυλῶν ὑπὸ πολλῶν φύλλων.

Κόνεως Skavinski γίνεται καὶ παρ' ἡμῖν χρῆσις
εἰσαχθεῖσα πρὸ διετίας ὑπὸ τοῦ ἀπαραιτήτου κατασκευασ-
τοῦ αὐτῆς γεωπόνου κ. Γ. Α. Τουφεξῆ ἐν Πελοπον-
νήσῳ, Ἀττικῇ, Εὐβοίᾳ κτλ. (*)

Δι' αὐτῆς δὲν καταπολεμᾶται μόνον ὁ περονόσπορος
ἀλλὰ καὶ ἕτεραι ἀσθένειαι, ὡς λ. χ. ἡ σάχη κτλ.

Ἡ πρώτη ἐπίπασις κοινῶς πασπάλισμα λαμβάνει χῶ-
ραν, ὅταν οἱ νέοι βλαστοὶ τῆς ἀμπέλου ἔχουν μῆκος 0,10
— 0,20, ὅπερ συμπίπτει κατὰ τέλη Μαρτίου, ἕως ἀρχῆς
Ἀπριλίου.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐκτελοῦμεν τὴν πρωΐαν, πρὶν
ἢ δρόσος ἐξατμισθῇ, ἢ κατόπιν λεπτῆς βροχῆς, ἐὰν συμ-
πέση, ὁπότε ὁ θεϊκὸς χαλκὸς καὶ ἡ ἀσβεστός τῆς εἰρη-
μένης κόνεως τοῦ καθηγητοῦ Skavinski διαλυόμενα
ἀποτελεῖσιν βορδιγαλλίον πολτὸν ἐντὸς τοῦ ὁποίου τὰ
μυκῆλια τοῦ περονόσπορου εὐρίσκουν βέβαιον θάνατον.

Ἡ δευτέρα ἐπίπασις γίνεται ἀπαραιτήτως μετὰ 20
— 30 ἡμέρας ἀπὸ τῆς πρώτης ἢ ὀλίγον ἀργότερα ἢ ἐνω-
ρίτερον, ἐὰν ὁ καιρὸς εἶνε ὑγρὸς.

Μέχρι σημείου τινὸς ἡ ἀμπελος παύει ἀναπτύσ-
σουσα πολλὰ νέα φύλλα, καθ' ὅσον ἐσχημάτισε τελείως
τὸ τροφοδοτικὸν αὐτῆς σύστημα καὶ ἐπιδίδεται νῦν εἰς
τὴν κατεργασίαν τῶν τροφῶν πρὸς θρέψιν τῶν σταφυ-
λῶν, Ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ καιρὸς δὲν εἶνε
εὐνοϊκὸς διὰ τὸν περονόσπορον καὶ ἡ κόνις ἐκ τῆς προη-
γουμένης ἐπιπάσεως ἐπικαθίηται ἀκόμη ἐπὶ τῶν φύλλων
τῆς ἀμπέλου, τότε ἐπιπάσσομεν μόνον τὰς σταφυλάς καὶ
τὰ τυχόν ἀναπτυχθέντα νέα φύλλα, Τοῦτο γίνεται κατὰ
τὸν Μάιον, ὅτε, ἐὰν ὁ καιρὸς βραίνει ὦν ὑγρὸς κάμνω-
μεν καὶ τρίτην ἐπίπασιν καὶ τετάρτην καποτε, ἐὰν βρέχη
καὶ ἡ κόνις παρέρσθη ἐκ τῶν φύλλων. Ἀσφαλέστερον
ὅμως εἶνε νὰ γίνωνται τρεῖς ἐπιπάσεις, ἤτοι κατὰ τὰ
τέλη τοῦ Μαρτίου, Ἀπριλίου καὶ Μαΐου ἢ μετὰ Ἰουνίου,
ἐκτὸς ἐὰν διὰ λόγους μετεωρολογικοῦς προβῶμεν καὶ εἰς
τετάρτην. Οὕτω θὰ δυνηθῶμεν ἀντὶ ἐλαχίστης δαπάνης
νὰ προφυλάξωμεν τὰς ἀμπέλους μας πρὸς ὠφέλειάν μας
ἀπὸ τὸν καταστρεπτικὸν περονόσπορον.

Ἐργαλεῖα πρὸς ἐπίπασιν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μεταχειρίζομεθα τοὺς κοι-
νοὺς θεαφολόγους ἢ θειαφιστήρια, ἀλλὰ δὲν γίνεται τε-
λείως ἡ ἐργασία καὶ δαπανᾶται περισσοτέρα κόνις. Τού-
των ἀναμφιβόλως τελειότερα εἶνε τὰ γουσερά. Ἐν τού-
τοις δύναται διὰ τῶν θειαφιστηρίων νὰ γίνῃ ἡ πρώτη
ἐπίπασις κατὰ τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομεθα 1 ὀκ. κόνεως

(*) Κόνις Τουφεξῆ κατὰ Skavinski εὐρίσκεται καὶ πωλεῖ-
ται ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆ ἀνοσιώλῃ κ. Ν. Ξενάκη, ἐναντὶ Βου-
λῆς, κ. Φ. Κολιάτσῳ, ὁδὸς Λέκα—Μουσῶν, κ. Π. Αιμπέρῃ ἐν
Πλάκᾳ καὶ τῷ Τριανταφυλλιδεῖῳ Γεωργικῷ Σταθμῷ Ἀθηνῶν
(Χασοκῆ). Περιέχεται εἰς σάκκους χωρητικότητος 25 ὀκάδων,
ἕκαστος τῶν ὁποίων χάριν τῆς γνησιότητος φέρει τὸ ὄνοματε-
πώνυμον τοῦ κατασκευαστοῦ καὶ σφραγίδα μολυβδίνην ἐπὶ τοῦ
ἐρράματος.

κατὰ στρέμμα. Κατὰ τὴν δευτέραν ἐπίπασιν ἀρκούν
1, 1]2—2, 1]2 ὀκ. κόνεως. Τὴν δὲ τρίτην καὶ τετάρ-
την 2 1]2—3 ὀκ. πάντοτε κατὰ στρέμμα. Τὰ ποσὰ
ὅμως ταῦτα μεταβάλλονται ἀναλόγως τῆς δεξιότητος
τοῦ ἐργάτου.

Προκειμένου περὶ καταλλήλου διὰ τὴν ἐπίπασιν
ἐργαλείου ὁ φυσηστήρ τοῦ Βερμορέλ εἶνε τὸ τελειότερον.
Φέρεται ἐπὶ τῆς βόγας τοῦ ἐργάτου, ὅστις διὰ τῆς μιᾶς
χειρὸς κινεῖ τὸν μοχλὸν αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς ἐτέρας διευ-
θύνει σωλῆνα, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξέρχεται ἡ κόνις ὡσάν
νέφος. Τὸ νέφος τοῦτο δυνάμεθα νὰ κάμωμεν μεγαλει-
τερον ἢ μικρότερον, δι' ἐνὸς λευκοτιδηροῦ ἐλάσματος εὐ-
ρισκόμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σωλῆνος. Διὰ τοῦ θειαφι-
στηρίου Βερμορέλ ἐκτὸς ὅτι ἡ ἐργασία γίνεται ταχύτε-
ρον καὶ οικονομικώτερον, δυνάμεθα προσεῖτε νὰ θειαφίσω-
μεν καὶ ἀναδενδράδας αὐξάνοντες τὸν σωλῆνα αὐτοῦ.
Φυσηστήρας ἢ θειαφιστήρια τοιοῦτου συστήματος κατα-
σκευάζουν κατ' ἐπιτυχῆ ἀπομίμησιν οἱ ἐν Πάτραις ἀδελφοὶ
κ. Π. Πραπόπουλοι ἀντὶ 25—30 φρ. ἕκαστον.

Ἄλ. Ν. Γεωργακόπουλος

Γεωπόνος τοῦ Ἐφηβείου Ἀθήρων.

Ο ΝΑΥΤΗΣ

(Συνέχεια)

Ἐκείνη ἐθρήνηε τὸν Ἐνώχ ἀπόντα ὡς νεκρὸν καὶ
ὅμως ἤθελε νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἀλγεινήν αὐτῆς βούλησιν εἰς
ἐκείνην, ἣν οὕτως τῆ ἔειχεν ἐκδηλώσει· ἀλλ' εἰς τοῦτο ἀ-
πέτυχεν, καθότι τὸ ἐμπόριον οὐδόλως ἤρμωζεν εἰς τὸν
χαρακτῆρά της. Δὲν ἤξευρε νὰ ψευδῆται, οὔτε ν' αὐξάνῃ
τὴν τιμὴν ἐμπορεύματός τινος. Πολλάκις ἠρώτα ἑαυτὴν
τί θὰ εἶ-ῆ ὁ Ἐνώχ. Πολλάκις εἶχε πωλήσει εἰς δυσκό-
λους στιγμὰς εἶδη τινὰ κατώτερον τῆς πρὸς ἀπόκτησιν
αὐτῶν πληρωθείσης τιμῆς· πάντοτε δὲ περιμένουσα εἰδή-
σεις, αἰτινες οὐδέποτε ἀφικνοῦντο καὶ ποριζομένη εὐτελεῖ
κέρδη, διήρχετο ζῶν πολυώδυνον. Πόσον ἀφανῆς, πό-
σον κατηφῆς ἦτο ὁ βίος της!

Τὸ τριτογενὲς αὐτῆς τέκνον, ὅπερ εἶχε γεννηθῆ κα-
χεκτικόν, ἔτι μᾶλλον ἐξησθένησε καὶ ἡ ταλαίπωρος ἐρ-
γάτις ἠναγκάζετο συχνάκις νὰ τὸ ἐγκαταλείπῃ, τὸ δὲ
μικρὸν ἀσθενὲς ἐμαρᾶνθη, εἶτα δὲ διὰ μιᾶς, ὡς πτηνὸν
ἐκφεύγον τοῦ κλωβοῦ τῆς, ἡ ἀθῶα ψυχὴ τοῦ ἀπέτην.

Μόλις ταφέντος τοῦ πεφιλημένου βρέφους, ὁ Φίλιπ-
πος, ὅστις μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Ἐνώχ δὲν εἶχεν
ἐπανίδει τὴν Ἄνναν ἠσθάνθη ἑαυτὸν τεταραχμένον καὶ
— Πρέπει, εἶπε, νὰ ὑπάγω πρὸς αὐτὴν, ἴσως θὰ τῆς
εἶμαι ὠφέλιμος.

Διηθύνθη πρὸς τὸν οἰκίσκον, διῆλθε μονήρη αἵθου-
σαν καὶ ἐκρυσσε τὴν εἴσοδον ἐτέρας. Ἡ Ἄννα εὐρίσκειτο
ἐκεῖ βεβουλισμένη εἰς τὴν λύπην τῆς στηρίζουσα τὴν κε-
φαλὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ὀλολύζουσα— Ἄννα, τῆ εἶπεν
ὁ Φίλιππος, ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν.

— Μίαν χάριν; ὑπέλαθεν αὐτὴ, μίαν χάριν ἀπὸ ἐμὲ
τὴν λυπημένην καὶ μεμονωμένην;

Ἡ ἀλγεινή αὐτῆ ἀπάντησις τὸν ἐτάραξεν ὀλίγον,
εἶτα δὲ καθήσας πλησίον τῆς, τῆ εἶπε:

— Ἐρχομαι νὰ σοῦ ὁμιλήσω δι' ἐκεῖνο ὅπου ὁ ἄν-
δρας σου ἐπεθυμούσε. Πάντοτε ἀνεγνώρισα, ὅτι ἔκχεμας

τὴν καλλίτερη ἐκλογὴ μετὰ τὸν γάμον αὐτόν, ἐπειδὴ ὅπου
ὁ Ἐνώχ ἔβαλε τὴν καρδίαν τοῦ ἐκεῖ ἔβαζε καὶ τὴν ἐνέρ-
γειάν τοῦ διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ὅ,τι ἤθελε. Καὶ διατὶ σὲ ἄ-
φησε; Δὲν τὸ ἔκαμε βέβαια διὰ νὰ ἰδῇ τὸν κόσμον!
Ὅχι, ἀλλὰ διὰ νὰ δώσῃ καλλίτερη ἀνατροφή εἰς τὰ
παιδιά τοῦ. Ἐὰν ἐγύριζε εἰδὼ ἤθελε λυπηθῆ μετὰ τὸ νὰ
ἰδῇ πόσας στιγμὰς πολυτίμιας τὰ μικρὰ φτωχὰ ἔχασαν
καὶ ἂν ἐγνώριζε ὅτι καὶ τὰ δύο περνοῦν τὸν καιρὸ μετὰ τὸ
νὰ τρέχουν εἰς τοὺς ἀγροὺς θὰ αἰσθανότουνα λύπη τὴν
ὁποία τὸ μνημα μόνον θὰ ἔσβενε. Ἄννα γνωρίζομεθα ἀπὸ
παιδάκια, εἰς τὴν ἀγάπην ποῦ ἔχεις εἰς τὸν ἄνδρα σου
καὶ εἰς τὰ παιδιά σου, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν
ἄδειαν νὰ βάλω εἰς τὸ σχολεῖο τὸ παιδάκι καὶ τὴν κό-
ρη. Ἡμπορῶ καλὰ νὰ κάμω αὐτὸ τὸ ἐξοδὸ καὶ ἂν θέ-
λης ὁ Ἐνώχ εἰς τὴν ἐπιστροφή τοῦ μοῦ πληρώνει αὐτὸ
τὸ χρέος.

Ἡ Ἄννα τῷ ἀπεκρίθη.

— Δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὲ κυττάξω ἔς τὸ πρόσωπο,
τόσον εἶμαι συγκινημένη. Πρὶν ἤμουν σκοτισμένη ἀπὸ
τὴ λύπη, τώρα ἀπὸ τὴ γενναϊότητά σου. Ὁ Ἐνώχ εἰς
τὴν ἐπιστροφή τοῦ θὰ πληρώσῃ τὸ χρέος, ἠμπορεῖ νὰ τὸ
ἐξοφλήσῃ, ἀλλὰ ὄχι ἐκεῖνο τὸ χρέος, ποῦ κάνει κανεὶς μετὰ
ἄνθρωπον καλὸν ὡσάν ἐσὲ.

Ὁ Φίλιππος ἠρώτησε.

— Λοιπὸν μοῦ δίνεις τὴν ἄδειαν;

Αὕτη στρεφόμενη πρὸς αὐτὸν τὸν παρετήρησεν ἐπὶ
μίαν στιγμὴν μετ' ὀφθαλμῶν μεστῶν δακρῶν, ἐπεκα-
καλέσθη εὐλογίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ, ἔλαβε τὴν χεῖρά
τοῦ, τὴν ἐσφιγξε μετὰ δυνάμεως καὶ διηθύνθη πρὸς τὸν
μικρὸν κηπὸν τῆς.

Ὁ Φίλιππος ἐξῆλθε συγκινημένος, ἀφιερῶθη εἰς
τοὺς δύο παιδιά, τοῦς ἔβαλεν εἰς τὸ σχολεῖον, τοὺς ἠγό-
ρασε βιβλία, ἐὰν δὲ, φοβούμενος τοὺς κακολόγους σπα-
νίως μετέβαινε παρὰ τῆ Ἄννης, διὰ μέσου τῶν παιδῶν
τῆ ἀπέστειλε διάφορα μικρὰ δῶρα, ὄσπρια, καρπούς. τὰ
πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα ρόδα τοῦ κήπου τοῦ, ὅτε μὲν
κογχύλας τῆς παραλίας, ὅτε τὸ ἄλευρον, λέγων ὅπως
συγκαλύψῃ τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ, ὅτι ἤθελε νὰ τῆ δείξῃ
τὴν τελειότητα τοῦ μύλου τοῦ.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν καρδίαν
τῆς Ἄννης. Κατὰ τὰς σπανίας πρὸς αὐτὴν ἐπισκέψεις
τοῦ αὐτῆ δὲν ἠδύνατο εἰμὴ διὰ διακεκομμένων λέξεων
νὰ τῷ ἐκφράσῃ τὴν συγκίνησιν τῆς καρδίας τῆς, τὴν ἄ-
πειρον εὐγνωμοσύνην τῆς. Ἄλλ' οἱ παῖδες ἐνθουσιῶντες
ὑπὲρ τοῦ Φιλίππου ἔτρεχον μακρόθεν εἰς προὔπαντησίν
τοῦ, ἦσαν κύριοι τῆς οἰκίας τοῦ, τοῦ μύλου τοῦ, τῷ ἀ-
φηγοῦντο τὰς τέρψεις καὶ τὰς δυσχερεσκείας των, τὸν ἐ-
νηγκαλίζοντο σφιγκτὰ—σφιγκτὰ καὶ τὸν ἐκάλεον μάρμαρα
Φίλιππο. Ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη των ἠύξανε, καθ' ὅσον
ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ἐνώχ ἐξηλείφετο. Ὁ Ἐνώχ δὲν ἦτο
πλέον αὐτοῦς, ἡ δυσδιάκριτος ὀπτασία, ὄνειρον, μορφή,
ἣν βλέπει τις κατὰ τὰς πρώτας ἀκτίνας τῆς ἡοῦς εἰς τὸ
ἄκρον δενδρστοιχίας καὶ τῆς ὁποίας δὲν δύναται ν' ἀ-
κολουθήσῃ τὴν πορείαν. Πρὸ δεκαετίας ὁ Ἐνώχ εἶχεν
ἐγκαταλείψῃ τὴν ἐστίαν τοῦ, τὴν γεννέτειραν αὐτοῦ γῆν
καὶ πρὸ δεκαετίας οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ ἔλαβον εἰδήσιν.

Ἐσπέραν τινὰ οἱ παῖδες ἐπεθύμουν νὰ μεταβῶσι καὶ
συλλέξωσι λεπτοκάρυα. Ἡ Ἄννα ἠσθάνθη τὴν διάθεσιν
νὰ τοὺς συνοδεύσῃ, ἀλλ' οὗτοι ἐζήτησαν νὰ παραλάβωσι
μαζὺ των καὶ τὸν ἀγαθὸν μολωθρόν. Τὸν εὗρον ἐν τῷ
μύλῳ τοῦ κεκαλυμμένον ἐξ ἀλεύρων καὶ τῷ εἶπον, — Ἐλθέ
μαζὶ μας, μάρμαρα Φίλιππε. — Οὗτος δὲ ἀπεποιήθη.

ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ παῖδες ἐξηκολούθουν νὰ τὸν πάρκαλῶσι, συγκατετέθη μετ' αὐτῶν εἰς τοῦτο. Καὶ πῶς ἠδύνατο νὰ ἐπιμείνη ἀρνούμενος, ἐνῶ μετ' αὐτῶν ἦτο καὶ ἡ Ἄννα;

Ἡ Ἄννα ἐκ μέρους τῆς ἀφοῦ ἔκκαμε τὸν κοπιώδη ἐκείνον περιπάτον ἠσθάνθη ἐαυτὴν κατὰκοπον καὶ εἶπε στενάζουσα: — Ἀφῆστέ με, παρακαλῶ, ν' ἀναπαυθῶ λιγάκι.

Ὁ Φίλιππος ἠὲ χαριστέοιο νὰ μὲνη μετ' αὐτῆς, ἐνῶ οἱ παῖδες ἔφευγον ἐκπέμποντες κραυγὰς ἀγαλλιάσεως καὶ ἀπερχόμενοι θορυβωδῶς εἰς τὸ βᾶθος τοῦ δάσους, ὅπως συλλέξωσι λεπτοκάρυα, εἶτα δ' ἔτρεχον τῆδε κάκεισε κολοῦντες ἀλλήλους ἐκ διαλειμμάτων.

Ὁ Φίλιππος καθήμενος πλησίον τῆς βεθυθισμένος ἐν σιωπῇ εἰς τὰς σκέψεις του ἐνεθυμείτο τὰς ἀλγεινὰς στιγμὰς, καθ' ἃς εἰς τὸ ἴδιον ἐκεῖνο δάσος εἶχεν ἀποχωρήσει ὡς πτηνὸν πληγωθὲν.

— Ἄννα, ἀκοῦς, εἶπε, τὰς χαρωπὰς κραυγὰς;... ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἀπεκρίνετο, ἀλλ' ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν.

— Ἄννα, προσέθηκεν, εἶσαι παρὰ πολὺ λυπημένη, ἀλλὰ τὸ πλοῖον ἐχάθη. Δὲν πρέπει νὰ γίνεταί λόγος πλέον δι' αὐτό. Θέλεις ν' ἀποθάνῃς καὶ ν' ἀφήσῃς τὰ παιδιὰ σου ὄρφανὰ;

— Δὲν ἐσυλλογίζομαι αὐτό, ἀπεκρίθη ἡ Ἄννα, ἀλλὰ δὲν ἠξέυρω διατί μὲ ταῖς χαρωπαῖς ἐκεῖνες φωναῖς ἐνόμιζα πῶς βρισκόμουν μόνη.

Τότε ὁ Φίλιππος πλησιάσας ὀλίγον αὐτὴν τῆ εἶπε:

— Ἄννα, ἔχω κάτι, σὸ νου, κάτι τι τὸ ὁποῖον δὲν ξέυρω πῶς μοῦ καταίθηκε, ἀλλὰ ἐνόησα, ὅτι σήμερον ἡ αὔριο ἔπρεπε νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ὡ, Ἄννα, δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ πιστεύσῃ, δὲν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος σὲ ἀφῆκε ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια εἶνε ἀκόμη ζωντανός. Ἀφῆσέ με λοιπὸν νὰ σοῦ πῶ πόσο θλίβομαι νὰ σὲ βλέπω πτωχὴ καὶ χωρὶς βοήθειαν καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ σὲ βοηθήσω καθὼς ἤθελα, ἐκτὸς ἐάν... Λένε πῶς ἡ γυναῖκες εἶνε ἐξυπναὶ, ἴσως σὺ ἐνοεῖς τί ἐπιθυμῶ;... Γνωρίζεις ὅτι ἤθελα νὰ σὲ κάμω γυναῖκά μου θὰ εἶμαι πατέρας εἰς τὰ παιδιὰ σου, τὰ ὁποῖα σὰν τέτοιο μ' ἀγαποῦν, κ' ἐγὼ τ' ἀγαπῶ σὰν ἦσαν δικὰ μου. Πιστεύω, ὅτι ἂν μὲ στεφανωθῆς, ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια θλιβερὰ ἔμποροῦμεν νὰ εἶμαστέ τόσο εὐτυχισμένοι, ὅσο ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ ἦνε εἰς αὐτὸ τὸν κόσμον. Σκέψου το καλά. Γνωρίζομεθα ἀπὸ μικρὰ μας πόδια κ' ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ ἀπὸ τόσο καιρὸ ὅσον δὲν μπορεῖς νὰ πιστέψῃς.

Ἡ Ἄννα μετὰ φωνῆς σταθερᾶς ἀπεκρίθη.

— Σὺ εἶσαι ὡς ὁ ἄγγελος τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ σπίτι μου. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογήσῃ. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ πληρῶσῃ δίνοντάς σου γυναῖκα καλλίτερη ἀπὸ ἐμέ. Ἐμπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ δύο φοραῖς; ἔμπορῶ νὰ σὲ ἀγαπήσω σὰν τὸν Ἐνῶχ;

— Θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος νὰ μὲ ἀγαπήσῃς λιγότερον ἀπὸ τὸν Ἐνῶχ.

— Τοῦλάχιστον, ἀνέκραξεν ἡ Ἄννα ὅλη τεταραγμένη, περίμενε λίγο καιρὸ. Ἀλλ' ἐάν ὁ Ἐνῶχ ἐγύριζεν;

— Ὁ Ἐνῶχ δὲν θὰ γυρίσῃ.

— Περίμενε ἓνα χρόνον, ἓνα χρόνον, δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, περίμενε.

— Ἐπερίμενε ὅλη τὴ ζωὴ, εἶπεν ὁ Φίλιππος μετὰ πικρίας, ἔμπορῶ καλά νὰ περιμένω ἀκόμη.

— Ὁχι, ἀνεφώνησεν αὐτὴ, εἶμαι δεμένη, ἔχεις τὸ λόγο μου. Ἐνα χρόνον δὲν θέλεις νὰ παραδεχθῆς, ὅπως ἐγὼ, αὐτὴ τὴ διορία;

— Τὴ δέχομαι ἀπεκρίθη ὁ Φίλιππος.

Ἀμφότεροι ἔμειναν σιωπηλοὶ, μέχρις οὗ ὁ Φίλιππος βλέπων ὅτι εἶχε νυκτώσει καὶ φοβούμενος διὰ τὴν Ἄνναν τὴν νύκτα καὶ τὴν δρόσον ἐκάλεσε τοὺς παῖδας καὶ ἄραυτα ἐξεκίνησαν ὅπως ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸ χωρίον. Ὁ Φίλιππος ὠδήγησε τὴν Ἄνναν μέχρι τῆς θύρας τοῦ οἴκισκου, ἐκεῖ δὲ λαβὼν τὴν χεῖρά της τῆ εἶπεν ἠδέως:

— Σοῦ ἄνοιξα τὴν καρδίαν μου εἰς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἦσουν ἄλλο τι ταραγμένη, εἶχα ἄδικον, εἶμαι εἰς σὲ δεμένος, ἀλλὰ σὺ, Ἄννα, εἶσαι ἐλευθέρη;

— Ὁχι, ὑπέλαβεν ἐκείνη, εἶμαι κ' ἐγὼ δεμένη.

Ταῦτα εἶπε, ἐσπέραν τινὰ δὲ κατόπιν πλησίον ἐστίας ἐσκέπτετο τὸ ἄλλο ἐκεῖνο φθινόπωρον, καθ' ὃ ὁ Φίλιππος τῆ εἶχεν εἶπει — Σὲ ἀγαπῶ περισσότερο, ἀφ' ὅ, τι πιστεύεις — καὶ διὰ μᾶς οὗτος ἐφάνη πλησίον τῆς ζητῶν τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς της.

— Πῶς, ἀνεφώνησεν αὐτὴ, ἀπέρασεν ὁ χρόνος;

— Ναί, τὰ φουντούκια, ὠριμάσανε, ἔλα νὰ ἰδῆς.

Ἄλλ' αὐτὴ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποφασίσῃ ἀκόμη. Εἶχε τόσα πράγματα νὰ ἐξετάσῃ... ἦτο τόσον ἀπότομος ἢ μεταβολὴ... Ἐνα μῆνα, ἓνα μῆνα ἀκόμη.

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ Φίλιππος μετὰ τρεμούσης φωνῆς καὶ ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἐξέφραζον τὰ μακροχρόνια αὐτοῦ παθήματα, ἃς εἶνε, πάρε ὅση διορία θέλης.

Ἡ ταλαίπωρος γυνὴ ἠσθάνετο τοσοῦτον οἶκτον δι' αὐτόν, ὥστε θὰ ἐξεργιγνέτο εἰς δάκρυα καὶ ὁμοῦ μετὰ διαφόρους προφάσεις τῶ ὑπέβαλε νέαν δοκιμασίαν καὶ ἀπὸ ἐβδομάδος εἰς ἐβδομάδα τὸν ἠνάγκαζε νὰ περιμένῃ ἐπὶ ἕξ μῆνας.

Ἀλλὰ γύναια τῆς συνοικίας μὴ δυνάμενα νὰ ἐνοήσωσι τὸ ἐλάχιστον τῶν προθεσμιῶν τούτων ἐξεδικοῦντο διὰ τῶν φλυαριῶν αὐτῶν. Τινὰ ἰσχυρίζοντο, ὅτι ὁ Φίλιππος διεπαιδαγώγει δι' ὑποσχέσεων τὴν χήραν, ἀλλὰ ὅτι αὐτὴ ἐφαίνετο ἀποφεύγουσα αὐτόν, ὅπως κάλλιον τὸν σαγηνεύσῃ, ἀλλὰ τέλος τοὺς θεώρουν ὡς δύο ἀνοήτους, οἵτινες δὲν ἤξευρον οὔτε καὶ αὐτοὶ πραγματικῶς τί ἤθελον.

Ὁ υἱὸς τῆς Ἄννης ἐσιώπα, καίτοι ἐνδιεφέρετο ὑπὲρ τῶν πόθων τοῦ Φίλιππου, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ παύτρυνε τὴν μητέρα ν' ἀποφασίσῃ πᾶν ὅ, τι πάντες ἐπεθύμουν. Τὸ ἀγαθὸν καὶ γέλοεν πρόσωπον τοῦ Φίλιππου ἐγένετο κατηφές καὶ ὠχρόν, πάντα δὲ ταῦτα ἐπληρῶσεν τὴν καρδίαν τῆς Ἄννης, ὡς τόσοι ἔλεγχοι.

Νύκτα τινὰ τέλος μὴ δυναμένη αὐτὴ νὰ κοιμηθῇ ἐπεκατέστη διακαῶς πνεῦμα, ὅπερ νὰ τῆ δείξῃ, ἐάν εἴη ὁ Ἐνῶχ. Αἰφῶνις ἐν τῇ νυκτερινῇ σιγῇ ἠγέρθη, ἦναψε τὸν λύχνον, ἠνοιξε τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ ὁ δάκτυλος αὐτῆς ἔστη ἐπὶ τῶν ἐξῆς λέξεων: « Ὑπὸ τὸν φοῖνικα ». Τοῦτο οὐδεμίαν ἐνδείξιν τῆ εἰδίδεν. Ἐκλείσε τὸ βιβλίον καὶ ἀπεκοιμήθη, ἀλλὰ κατ' ὄναρ εἶδεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς λοφίσκου τὸν Ἐνῶχ ὑπὸ φοῖνικα φωτιζόμενον ὑπὸ ἡλίου. Ἀπέθανεν, ἀνεφώνησεν, εἶνε εὐτυχής, αὐτὸς ψάλλει τὸ Ὡσαννά, εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλαιον λαμπεὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου τῆς δικαιοσύνης καὶ ἰδοὺ τὰ βᾶτα, τὰ ὁποῖα ὁ λαὸς ἔρριχνε εἰς τὸ δρόμον τοῦ λυτρωτῆ καὶ ἐφώναζε Ὡσαννά μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Τὴν πρωῖαν ἀπέστειλε πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ Φίλιππου καὶ τῶ εἶπε μετὰ θάρρους:

— Κανένα πρᾶγμα δὲν μᾶς ἐμποδίζει πλεῖα νὰ στεφανωθῶμε.

— Εἰς τὸνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη οὗτος, διὰ τὴν

εὐτυχία σου, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἰδική μου, ἃς στεφανωθῶμε.

Οἱ γάμοι ἐτετέλεθησαν. Οἱ κώδωνες ἤχουν χαρμωσύνως, ἀλλὰ χαρμωσύνως δὲν ἐπαλλεν ἡ καρδία τῆς Ἄννης. Τῆ ἐφάνετο ἀκούουσα περὶ αὐτὴν στεναγμούς. Δὲν ἤθελε νὰ μὲνη μόνη οὔτε ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὔτε ἐκτὸς αὐτῆς, ὅταν δ' ἐπέστρεφεν ἴστατο παρὰ τὴν θύραν ἔχουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς θυρολαβῆς, ὡς ἐὰν ἐφοβείτο νὰ εἰσελθῇ. Ὁ Φίλιππος δὲν ἀνησυχεῖ διὰ τὸν τρόπον τῆς τοῦτον, προέβλεπε τὸ τέλος αὐτοῦ: πρᾶγμα καὶ ἡ Ἄννα ἔγινε μήτηρ καὶ σχεδὸν ἀνεγεννήθη γεννήσασα υἱόν. Ἀπέκτησε τὴν εἰρήνην τῆς καρδίας. Ἠγάπησε τὸν Φίλιππον καὶ εἶδεν ἐξαφανισθέντας πάντας τοὺς μυστηριώδεις αὐτῆς φόβους.

Ὁ δ' Ἐνῶχ τί ἀπέγεινε; Τὸ πλοῖον «Καλὴ Τύχη» καλούμενον, ἐν ᾧ εὐρίσκατο, ἐρρωμένως εἶχεν ἀντιστῆ εἰς τὰς θυελλὰς τοῦ κόλπου τῆς Βισκαίας, κατὰ δὲ τὰς ἡμέρας τῆς νηνεμίας εἶχεν ἐξακολουθήσει τὸν πλοῦν τοῦ πρὸς ἀνατολὰς, διέβη τὸν Ἰσημερινὸν καὶ ὑποστῆ ῥιπὰς τινὰς ἀνέμου ἐν τῷ Εὐέλπιδι Ἀκρωτηρίῳ, εἶτα, διελθὼν τὴν γραμμὴν ἤγητο ὑπὸ τῶν οὐρίων ἀνέμων πρὸς χρυσοφόρους νήσους ἐν τινὶ γαληνιαῷ ὄρωφ τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐκεῖ ὁ Ἐνῶχ ἔμπορευθῆ πρὸς ἴδιον λογαριασμόν. ἀπέκτησε πράγματα σπάνια διὰ τὴν ἀγοράν τοῦ τόπου τοῦ καὶ τινὰ διὰ τὰ τέκνα του.

Ἐπιστρέφον εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ πλοῖον κατ' ἀρχὰς μὲν ὠλισθαιεν ἐπὶ ἠρέμου θαλάσσης, τὸ δὲ συμβολικὸν ἀκρόπρωρόν του ὑψοῦτο ὑπερηφάνως ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων, ἀλλὰ ταχέως ἐπῆλθεν ἡ νηνεμία, εἶτα ἀνεμοὶ εὐμετάβλητοι καὶ ἀναριθμητοὶ καταιγίδες, εἶτ' ἀνεμοστρόβιλος, ὅστις νύκτωρ τοὺς ἔρριψεν ἐπὶ τῶν σκοπέλων εἰς οὐς τὸ πλοῖον συντριβῆ, ἄπαν δὲ τὸ πλήρωμα ἀπωλέσθη, πλὴν τοῦ Ἐνῶχ καὶ τῶν δύο συνεταίρων του.

Στηριζόμενοι ἐπὶ κυματιζόμενων ἰστίων καὶ ὑπὸ συντριμμάτων ἰστίων οἱ τρεῖς ταλαίπωροι ἀφίκοντο εἰς τινὰ γόνιμον νῆσον, τὴν μάλλον μονήρη ἐν τῷ μονήρει Ὠκεανῷ.

Ἐκεῖ εὗρον τροφὰς οὐσιώδεις, καρπούς εὐχύμους, κάρυα, κοκκοφοίνικας: ἐκεῖ ἐν τινὶ κοιλάδι ἀναπεπταμένη πρὸς τὴν θάλασσαν κατασκεύασαν διὰ κλάδων δένδρων καὶ φύλλων φοινίκων οἰκίσκον κατὰ τὸ ἡμισυ καλύβην καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ σπήλαιον καὶ ἦσαν δυστυχεῖς ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου ἐδάφους ζωογονουμένου ὑπὸ διηνεκοῦς ἀνοξείσεως: Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ νεώτερος, σχεδὸν μετράξ, ὅστις εἶχε πληγωθῆ κατὰ τὴν νύκτα τοῦ ναυαγίου, ἐπὶ πέντε ὀλόκληρα ἔτη ἐξηκολούθησε τηκόμενος καὶ εἶτα ἀπέθανε. Μετὰ τὸν θάνατόν του, οἱ δύο ἐπιζήσαντες εὗρον δένδρον καταπεσόν, ὁ δὲ σύντροφος τοῦ Ἐνῶχ μὴ φροντίζων περὶ ἐαυτὸν καὶ θέλων νὰ τὸ κενώσῃ διὰ τοῦ πυρός, κατὰ τὸ ἔθος τῶν Ἰνδῶν, ὅπως ἐξ αὐτοῦ κατασκεύασῃ λέμβον, ὑπέκυψεν εἰς ἡλιασμόν. Ὁ Ἐνῶχ ἔμεινε τότε μόνος, οἱ δὲ δύο νεκροὶ ἦσαν δι' αὐτὸν προειδοποιήσεις καὶ ἐπανειλημμένως ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν «Περίμενε, περίμενε!»

Ἐβλεπεν ἐκεῖ τὰ δασοσκεπῆ ὄρη, τὰς ὑλίεσσας ὁδοὺς προσομοιαζούσας πρὸς ἀτραπούς οὐρανίους, τοὺς στεφάνους τῶν κοκκοφοινίκων ἑλαφροὺς ὡς πύλα, τὰ στίλβοντα χρώματα τῶν ἐντόμων καὶ τῶν πτηνῶν, τὴν φεγγοβολὴν τῶν ἐπισημαστικῶν φυτῶν ἀναρριχωμένων ἐπὶ τῶν μεγάλων δένδρων καὶ ἐκτεινομένων μέχρι τῆς ἔσχατιός τῆς νήσου: ἔβλεπε τὸ φέγγος τοῦ ἀπείρου περιόλου τοῦ σύμπαντος, πλὴν δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἰδῇ ὅτι δι' αὐτὸν θὰ ἦτο ἡ ὑπερτάτη εὐτυχία, τὸ ἀνθρώπιον πρόσωπον.

Οὐδεμία γλυκεῖα φωνὴ ἤχει εἰς τὰ ὠτά του, ἀλλ' αἱ κραυγαὶ μυριάδων πτηνῶν περιπταμένων ἐπὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ ῥόχθος τῶν ἐπὶ τῶν σκοπέλων θραυομένων κυμάτων, ὁ ψίθυρος τῶν ἠνθισμένων κλάδων, ὁ φλοῖσθος τοῦ ἀργυροχρόου ῥύακος, ὅστις κατήρχετο εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀπαύστως ἐπλανᾶτο ἀνά τὴν παραλίαν, ἠεκάθητο ἐν τῇ ἀναπεπταμένῃ κοιλάδι ἀντικρῦ τοῦ Ὠκεανοῦ ὁ ναυαγός, ἀναμένων ἰστίον ὅπερ δὲν ἐνεφανίζετο, καθ' ἑκάστην δὲ πρωῖαν αἱ πορφυραὶ ἀκτίνας τῆς ἡοῦς ἐφώτιζον τοὺς φοίνικας, τὰς πεδιάδας, τὰς φάραγγας, τὰ ὕδατα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως καὶ ποτὲ ἐν ἰστίον! Συχνάκις ἔβλεπε τὰ τέκνα του μετὰ τῆς χαριέσεως αὐτῶν φλυαρίας καὶ τὴν Ἄνναν, καὶ τὸν οἰκίσκον, τὰς ὄρεινὰς ἀτραπούς, τὸν μύλον, τὴν σκιερὰν διόδον, τὸ πρὸ τοῦ φρουρίου μονῆρες δένδρον, τὸν ἵππον προσδεδεμένον ἐπὶ τοῦ μικροῦ διτρόχου, τὴν λέμβον, ἧτις ἔφερεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἶτα τὸν οὐρανὸν τῷ Νοεμβρίου, τὰ ὑπὸ τῶν κυμάτων βεβρεγμένα ἀναχώματα, τὴν μικρὰν παραλίαν. Ὡσφραίνεται τὴν ὀσμὴν τῶν ἀποξηρανθέντων φύλλων καὶ ἤκουε τὴν βοὴν τῆς θαλάσσης, ζοφερὰς ὡς ὁ μόλυθος. Ἡμέραν τινὰ ἐνόμισε ὅτι ἤκουσε μακρόθεν ὦ! πολὺ μακρόθεν, ἀντηχοῦσαν τὴν χαρμωσύνον κωδωνοκρουσίαν τῆς ἐνρρίας του, ἀνεσκήρτησε καὶ ἠγέρθη παραχρῆμα, ὅταν δ' εὐρέθη ὅλως μόνος ἐν τῇ φωτοβόλῳ ἅμα δὲ καὶ μισαρᾷ ἐκείνην νήσον, ἤθελε ν' αὐτοκτονήσῃ, ἐάν δὲν προσπύχετο!

Οὕτω ἐπὶ τῆς πολιᾶς κεφαλῆς του ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος διήρχοντο αἱ ὠραι τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἡλίου. Καὶ ὅμως ἤλιπεν, ἤλιπεν ἀκόμη;

Πράγματι, πρωῖαν τινὰ, πλοῖον τι ἐλαυνόμενον, ὡς ἡ «Καλὴ Τύχη» ὑπὸ τῶν θυελλωδῶν ἀνέμων, προσωρμίσθη εἰς τὴν νῆσον ὅπως ὑδρεύση: οἱ ναῦται ἀπεβίβασθησαν ὁ δὲ ἀπὸ ἀντήχησεν ἐκ τῶν ἀλλαγμῶν τῶν Ὁ Ἐνῶχ ἐξῆλθε τῆς καλύβης του, εἶχε μακρὰν τὴν κόμην, μακρὰν τὴν γενειάδα, ἀλλόκοτα τὰ ἐνδύματα, ἔνευσεν εἰς τοὺς ναύτας, οἵτινες δὲν τὸν ἐνόουν, ἀλλ' ὅταν τοὺς ἤκουσεν ὁμιλοῦντας, ἡ γλῶσσα του ἐπὶ τοσοῦτον ἀφῶνος καὶ ἀλαλος ἐλύθη, οὕτω δ' ἐκείνοι ἠννόησαν τίς ἦτο.

Οἱ ναῦται πληρώσαντες τὰ βυτία ὠδήγησαν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον, ἡ δὲ ἱστορία τοῦ ἐπανειλημμένως λεχθεῖσα ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ἀπίστευτος, εἶτα ὅλους συνεκίνησε καὶ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν. Ὁ πλοίαρχος τῶ ἔδωκεν ἐνδύματα καὶ ὑπεσχεθῆ ὅτι θὰ τὸν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν πατρίδα του. Συχνάκις εἰργάζετο μετὰ τοῦ πληρώματος, χαίρων ὅτι δὲν ἦτο πλέον μόνος, ἀλλ' εἰς μάτην ἠρώτα τοὺς νέους αὐτοῦ συντρόφους, διότι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἐγνώριζε τὸ χωρίον του.

[Ἐπεταὶ τὸ τέλος].

Ὁ πολὺς Legrand προτίθεται νὰ ἐκδώσῃ βιβλίον πολῦτιμον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπισημαστικὴ Βιβλιογραφία» ἐν ἧ θὰ παραλύωσι τὰ ὀνόματα τῶν διαπρεπεστέρων Ἐπισημαστικῶν. Ὁ κ. Legrand, ὅστις τοσοῦτον τιμᾷ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ τοσοῦτον ἀνυψώνει αὐτὰ διὰ τῆς περισπουδαστοῦ αὐτοῦ ἐργασίας, εὐαρεστεῖται νὰ τιμῆσῃ τὴν Ἐπισημαστικὴν.

— Ἐξεδόθη ἐν Καζέρτῃ ὁ ὄμιλος ἀριθ. τῆς πρὸ τριετίας ἐκδομένης ἐπιθεωρήσεως «Esperia» καὶ διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου λογίου κ. P. de Francis. Ἐν τῇ ἐπιθεωρήσει ταύτῃ βλέπει τις διαλάμπον τὸ ἰταλικὸν πνεῦμα ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, δι' ὃ συγκίρομεν ἀπὸ καρδίας τὸν διακεπεπῆ φίλον.

Ἐπὶ τὸν ἀγαπητὸ φίλο καὶ συνάδελφον

E. ΓΚΙΖΑ

ΠΡΩΤΟ ΦΛΑΟΥΤΟ ΣΤΗΝ ΟΠΕΡΑ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ

Λύπη μοῦ πλάκωσε φρικτὴ ποῦ ἔχει βαθεῖα τὴ ρίζα
Γιατ' ἡ φλογέρα ἡ μαγικὴ σὲ μᾶς τὰ μὴν σφυρίζη ;
Γιατὶ ἡ Βιέννη τὰ γαρή τὸν ἀκριβὸ μας Γκίζα ;
Γιατὶ μὲς' στήν Ἀθήνα μας τὰ μὴν μᾶς γανουρίζει ;

Φουσκόν' ἡ μαύρη μου καρδιὰ σὰν μαριασμένο κύμα
Καὶ πλημμυρᾷ καὶ γύνεται σὲ σκοτισμένο τοῦ
Οἱ Γερμανοὶ τὰ γαίρωνται τὸν Ἑλληνα, τί κρίμα !...
Κι' οἱ Ἑλληνας θανατοῦνε τὸν τοῦ τοῦ Γερμανοῦ....

Μὰ μιὰ ιδέα μοι γὰρ λιγάκι μὲ γλυκαίνει
Ποῦ ἄρχισ' ὁ ἀθάνατος ὁ Ἑλληνα σὰν καὶ πρῶτα
Μ' ἄσβεστη φλόγα μουσικῆς τὸν κόσμον τὰ θερμαίνει .
Στὸ σκοτισμένο τους μυαλὸ ὁ Ἑλληνα στέλνει φῶτα !

Ἰουλίος 1898

Κίμων Μπέλλας

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἐὰν ἡ λάμψις τῶν ἀστέρων διακόπτεται χωρὶς νὰ ὑπαρξῶσι νέφη, προμηνύεται καταιγίς.—Ἐὰν πέριξ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστρῶν φαίνονται κύκλοι λευκοί, προαγγέλλεται βροχή.—Ἐὰν περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου σχηματίζονται νέφη ἐρυθρὰ, σημεῖον ξηρασίας καὶ ἀνέμου.—Ἐὰν κατόπιν βροχῆς τὰ νέφη κατέρχονται πρὸς τὴν γῆν καὶ τρέχουσι ταχέως, προμηνύεται καλοκαιρία.—Ἐὰν ἐν καιρῷ κακοκαιρίας συμβαίη ὀμίχλη, σημεῖον ταχείας εὐδίας. Ἐνῶ τούναντίον ἐὰν ἡ ὀμίχλη συμβαίνει ἐν ὄρα εὐδίας, Ἐὰν ὁ ὀρίζων εἶνε καθαρὸς καὶ πνέει βόρειος ἀνεμὸς, σημεῖον καλοῦ καιροῦ.—Ἐὰν ἀφοῦ πνεύσῃ ἀνεμὸς συμβῇ πάχνη, ἥτις διαλυομένη σχηματίζει ὀμίχλην, ἀγγέλλεται καιρὸς κακὸς καὶ νοσηρὸς. Ἐὰν ὁ ἀνεμὸς μεταβάλλῃ συνεχῶς διευθύνσεις, σημαίνει τρικυμίαν.

Πόσον αἷμα ἀπορροφοῦσιν αἱ βδέλλαι

Εἶνε ἀπαραίτητον νὰ γνωρίζη τις πόσον αἷμα ἀπορροφοῦσιν αἱ βδέλλαι ἐπιτιθέμεναι ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ ἀσθενοῦς. Παρατηρήθη ὅτι αἱ πολὺ μεγάλαι καὶ αἱ πολὺ μικραὶ βδέλλαι ἀπορροφοῦσιν αἷμα πεντάκις περισσότερον τοῦ βάρους αὐτῶν· αἱ δὲ μετρίου μεγέθους ἐξάκις ἢ ἐπτάκις.

Πῶς διακρίνονται αἱ καλαὶ βδέλλαι

Καλὴ βδέλλα εἶνε ἐκείνη, ἥτις προσκολλᾶται ταχέως ξερῶν βραδέως τὸ αἷμα καὶ διατηρεῖται πολὺν καιρὸν. Τὰ νῶτα αὐτῆς διαιροῦνται κατὰ μῆκος εἰς τρία ἴσα μέρη ὑπὸ τεσσάρων ἐπιμήκων γραμμῶν. ὧν αἱ μὲν δύο

πρὸς τ' ἄκρα εἶνε κίτριναί. Καὶ αἱ ἕτεροι εἶνε ἐπίσης κίτριναί, ἀλλὰ πεποικιλμέναί διὰ μελανῶν κηλίδων, τὸ δὲ κάτω μέρος εἶνε φαιόν,

Πῶς προφυλάττονται τὰ μάλλινα ὑφάσματα καὶ τὰ γουναρικὰ ἀπὸ τὸν δόκρον.

ὑπάρχουσι διάφοροι τρόποι, ἀποτελεσματικώτεροι ὅμως ἀπεδείχθησαν οἱ κατωτέρω, οὓς παραθέτομεν χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν μας.

α') Ραντίζονται τὰ γουναρικὰ ἢ τὰ μάλλινα ὑφάσματα ἢ τὸ μέρος ὅπου φυλάσσονται δι' ἐλαίου τερεβινθίνης (ρακόλαδον). Ἐπειδὴ ὅμως ἔχει βαρεῖαν ὄσμήν ἢ τερεβινθίνη, πρέπει πρὶν κάμῃ τις χρῆσιν τῶν φορεμάτων του νὰ τὰ ἐκθέτῃ δι' ὀλίγην ὥραν εἰς τὸν αἶρα.

β') Θέτεται ἐπὶ τῆς ἱματιοθήκης τεμάχιον καμφοράς.

γ') Θέτεται σάπων εὐώδης μεταξὺ τῶν ὑφασμάτων ἢ φύλλα ἡδύσμου.

δ') Ἐπιπλάσσονται τὰ φορέματα διὰ πιπέρεως καὶ

ε') Θέτεται εἰς διάφορα μέρη τῆς ἱματιοθήκης φύλλα καπνοῦ.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀξιολόγους συνδρομητὰς τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος» τοῦ τε Ἐσωτερικοῦ καὶ Ἐξωτερικοῦ, τοὺς μὴ λαμβάνοντας τυχὸν ἐγκαίρως τὸ φύλλον, νὰ καθιστῶσι τοῦτο γνωστὸν τῇ Διευθύνσει πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεων.

Ἀλληλογραφία

κ. Κίμων Μπέλλον, Φιλιππούπολιν.—Ἐπιστολή σας ἐλήφθη· μετεβίβασαμεν συγχαρητήριά σας δημοσιεύεται.—κ. Ν. Μαργέλλον, Λευκάδα. Ἐλάβομεν κατάλογον νέων συνδρομητῶν καὶ ἀπεστάλησαν φύλλα. Παρακαλοῦμεν γνωρίζετέ μας τὴν διαμονὴν σας.—κ. Θεόδωρον Καζάκον, Βαλτζέκιον. Ἐπισκεπτήρια παρηγγέθησαν. Ρεκλάμα καταστήματός σας δημοσιεύεται ἐν τῷ παρόντι.—Ἀγνώστω, Ἐνταῦθα. Ὅρθὰ καὶ δίκαια ὅσα μᾶς γράφετε· ἐξ ἄλλου γνωστότατα· ἀλλὰ... τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἀλλ' ἡ τσέπη τῶν πανελλήνων... κλειστή δι' ἔργον, ὅπως τὸ ἐνοεῖτε καὶ τὸ ὄνειρευόμεθα.

Τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς «Ἀττικῆς Ἰριδος» εὐγενῶς ἀνεδέχθησαν οἱ κάτωθι κύριοι.

Ἐν Χαλκίδι ὁ κ. Δημ. Α. Στεφάνου.

Ἐν Ἄρτη οἱ ἀδελφοὶ Α. Καζαντζῆ.

Ἐν Ἀγχιάλῳ ὁ κ. Γεώργ. Τσακίρης.

Ἐν Βάρνῃ ὁ κ. Ε. Ξανθόπουλος.

Ἐν Γιουργέβῳ ὁ κ. Γεώργ. Φουρναράκης.

Ἐν Βουκουρεστίῳ ὁ κ. Εὐστ. Γ. Γαλάττης.

Ἐν Κωνσταντῆζα ὁ κ. Νικ. Δημητρακάκης.

Ἐν Τούλτσα ὁ κ. Γεώργ. Κοντόπουλος.

Ἐν Ὀδησσῳ ὁ κ. Ἄνδρ. Β. Κουμαριανός.

Ἐν Κορθίῳ Ἄνδρου ὁ κ. Δημ. Πανταζῆς.

Ἐν Τίνῳ ὁ κ. Ματθαῖος Μ. Ἀρκαλίδης.

Ἐν Λαρίσῃ ὁ κ. Δημ. Κρεμζῆς.

Ν. Μαργέλλος Γεν. ἀντιπρόσωπος ἐν Πελοποννήσῳ.